

MỘT

11 tuổi 2 tháng 21 ngày

“Chị mới đi xăm về. Đoán xem là hình gì nào?”

“Hươu cao cổ ạ?”

“Ở cổ chân ấy à?”

“À, thế thì voi vậy.”

Chị Beth chạm khế lên cánh tay tôi.

“Kìa, Joe.” Chị nói. “Em chẳng tỏ ra hào hứng tí nào.”

“Em xin lỗi. Cho em xem nhé?”

Chị mỉm cười rồi kéo ống quần bên phải của bộ đồ bảo hộ liền thân mà mọi khách thăm bệnh đều phải mặc, kể cả người nhà.

“Đoán nốt một lần đi?”

“Người Nhện?”

“Không.” Chị phá lên cười. “Khi nào lớn thì *em* có thể xăm hình đó.”

Chúng tôi lặng im nhìn nhau.

Nếu là trước đây thì chị sẽ xin lỗi. Và tôi sẽ an ủi chị rằng không sao đâu. Giờ thì chúng tôi chỉ nhìn nhau rồi liếc đi, vờ như không có chuyện gì.

Chị kéo ống tất xuống và tôi thấy hình xăm màu xám và đỏ điểm khoanh xanh lam bé xíu.

“Trông như bị dây mực ấy.”

“Nó là chim cu gáy!... Mà ngứa quá.” Chị Beth gãi con chim cu gáy mạnh tới nỗi tôi tưởng nó tróc ra tới nơi.

Tôi lắc đầu. Chị che hình xăm, trở dậy, và chúng tôi đứng kê vai bên màn hình theo dõi cứ ba mươi giây lại *bíp* một tiếng. Chúng tôi nhìn tòa nhà lớn màu xám đối diện có hàng ô cửa sổ đón nắng và ngân kia người đang ngồi bên bàn làm việc, dán mắt vào máy vi tính. Tôi xem người ta bước vào và rời đi, xem hàng ghế trống và loạt đèn sáng mờ về đêm và những ngày cuối tuần, rồi lại xem những người kia quay trở lại vào sáng thứ Hai.

Máy điều hòa nhiệt độ cốt kết, phả làn hơi lạnh ra khắp phòng. Tôi rùng mình. Chị Beth hỏi han tôi, và tôi gật đầu.

“Bên ngoài nóng quá, mà trong này thì lại lạnh quá.”

“Có nóng tới mức chảy cả nhựa đường không ạ?” Tôi hỏi.

“Không, không nóng tới mức ấy.” Chị mỉm cười rồi quàng tay quanh người tôi.

Chúng tôi cứ đứng trông qua cửa sổ, dõi theo từng chiếc máy bay tới và đi khỏi Heathrow lướt trên dây nhà cao tầng. Giờ, đây là ô cửa sổ duy nhất tôi có thể nhìn qua. Đã từng có một ô cửa sổ khác cho phép tôi trông ra hành lang và thấy

được các bác sĩ cùng hộ lí rảo qua rảo lại. Thế rồi một ngày nọ, nhân viên bảo trì tới dùng sơn trắng phủ kín kính. Tôi hỏi lí do thì họ nói rằng làm vậy để đảm bảo riêng tư. Tôi bảo họ rằng vốn tôi không nghe được chuyện mọi người nói ngoài hành lang mà. Họ cười, giải thích rằng ý họ không phải vậy. Nhưng tôi đâu cần thêm chút riêng tư nào. Tôi vốn đã có quá đủ sự riêng tư rồi.

Chị Beth khế khàng siết lấy tôi – chặt thêm chút nữa là chị làm tôi bầm tím rồi. Tôi mừng vì chị không ngại chạm vào tôi. Cứ mỗi lần các bác sĩ phải chạm vào tôi khi thăm khám hay giúp đỡ tôi, họ cảm nắm như thể tôi bằng thủy tinh. Thế cho nên tôi thật may mắn vì có chị Beth. Chị nói chị cũng thấy may mắn vì có tôi, nếu không có tôi thì chị sẽ chẳng biết phải làm gì. Đôi lần, khi chị vừa rời đi, tôi lại tự hỏi nếu không có tôi thì chị sẽ thế nào. Chị sẽ có thể hẹn hò hoặc đi chơi với bạn bè. Chị sẽ không phải vừa nghe giảng ở trường đại học vừa nhấp nhồm lo lắng. Song chị bảo chị thấy vui khi dành thời gian ở đây với tôi.

Bên ngoài, một người đàn ông mặc đồ bảo hộ màu xám và cầm túi màu nâu đang băng qua mái tòa nhà văn phòng. Ông ta bước giữa những cây cột đen và đường ống màu bạc, kiểm tra mấy cái bẫy bô câu trong máng nước, rồi lấy một con dao từ trong túi, cúi xuống, mở lồng, lôi một con chim bồ câu ra và cứa cổ nó.

Chị Beth quay mặt đi.

“Chị chẳng hiểu sao em vẫn nhìn được.” Chị nói.

“Có sợ lắm đâu.”

Chúng tôi quay trở lại giường, bước qua các bình oxy khẩn cấp và loạt màn hình xám nhấp nháy ánh đèn đỏ và mấy con số xanh lục.

Nhịp tim: 79

Nhiệt độ cơ thể: 37,4°C

Nhiệt độ phòng: 18°C

Độ ẩm: 7%

Mức tinh khiết không khí: 98,5%

Mức tinh khiết không khí tụt xuống là bởi chị đang ở trong phòng.

Tôi nằm xuống, chị Beth ngồi nép bên giường tôi và chúng tôi xem ti vi trong khi mấy màn hình vẫn đều đều nhịp *bíp* và các bộ cảm biến nơi góc phòng vẫn nhá sáng từng giây, nhịp tim và nhiệt độ cơ thể tôi được các bộ cảm biến gắn trên người thu thập rồi gửi đi nhờ Bluetooth⁽¹⁾. Có tiếng bước chân mơ màng rảo qua bên ngoài và mùi cà phê tôi không được uống cùng những món tôi không được ăn. Tôi và chị Beth đã chán xem ti vi, thế là tôi bắt đầu lướt iPad tìm sách và tạp chí (tôi không thể có bản in mà đọc), còn chị thì nghe nhạc, cho tới khi thức ăn của tôi trượt vào qua tấm cửa sập lúc năm giờ. Ấy là món ăn tăng lực siêu anh hùng của tôi, đã hút chân không và niêm trong lớp giấy bạc. Món này chẳng ngon lành gì lắm nhưng nó cung cấp năng lượng.

(1) Chuẩn kết nối không dây tầm ngắn.

Quan trọng hơn cả, nó giúp tôi sống sót. Tôi mở lớp giấy bạc và ăn cơm thịt bò sấy. Bên ngoài kia, nền trời chuyển dần từ xanh về xám.

Tới bảy giờ, chị Beth trở dậy, hôn trán tôi rồi bước ngang qua tấm áp phích Theo Walcott⁽¹⁾, ra phía cửa. Đồ trắng chị mặc khiến chị như ẩn thân vào tường, kiểu như Sue Storm trong *Bộ tứ siêu đẳng*⁽²⁾ vậy. Chị bấm nút gọi người và chờ đợi. Tôi không muốn để chị đi. Đêm luôn dài hơn sau mỗi lần chị đến. Cánh cửa mở ra và chị ngoái lại.

“Chị không hẹn chính xác lúc nào chị lại đến được.” Chị nói. “Chị phải làm cho xong bài luận.”

“Không sao đâu mà.”

“Chắc ngày kia nhé.”

Chị nở thêm một nụ cười rồi lách qua cửa, chừng như không muốn mở rộng cửa quá để ngăn vi khuẩn xâm nhập. Tôi nhìn trân vào cánh cửa trắng và hình dung chị ở phía bên kia, đang cởi bỏ đồ bảo hộ trong khu chuyển tiếp. Chị sẽ mặc lại trang phục đạo phở rồi kéo dải băng cao su ra khỏi tóc. Thế rồi chị sẽ nói chuyện với mấy cô y tá và kiểm tra biểu đồ của tôi. Chị vẫn nói chị thích xem biểu đồ không chỉ vì chúng thể hiện tình trạng của tôi mà còn bởi chúng hỗ trợ việc học ở trường đại học của chị. Chị đang học để làm bác sĩ. Chị cũng sắp đi thực tập một năm. Chị bảo chị chưa biết sẽ đi đâu và chính xác khi nào phải đi, chỉ nói rằng chị sẽ chưa đi ngay.

(1) Cầu thủ bóng đá người Anh, thi đấu cho câu lạc bộ Arsenal vào thời điểm của câu chuyện này.

(2) Nhóm siêu anh hùng trong truyện tranh của hãng Marvel. Sue Storm là thành viên nữ trong nhóm, có năng lực tàng hình và siêu linh.

Tôi bước lại bên ô cửa sổ và ngoá xuống, trông theo bóng chị băng qua đường, len qua hàng xe hơi và xe buýt đang kẹt giữa dòng giao thông. Khi sang tới bên kia đường, chị quay lại và ngược lên. Tôi mỉm cười, vẫy tay, chị vẫy chào lại tôi rồi đứng tựa vào tường, bấm điện thoại. Cứ chốc chốc chị lại ngược lên và thấy tôi vẫn nhìn theo. Chị lắc đầu, bật cười. Tôi dựa đầu lên lớp cửa kính, nghe mát lạnh trên da thịt.

Đầu tôi quay cuồng. Tôi nuốt nước miếng. Có vị lờ lợn nơi đầu lưỡi tôi khi máu đổ ròng từ mũi xuống môi. Thoạt đầu, máu chỉ rỏ lấm tẩm trên bệ cửa sổ, thế rồi dần thành ra trút tung tóe. Tôi lấy ngón tay bịt mũi để ngăn dòng máu. Chị Beth vẫy tay khi một cỗ xe buýt trở tới và che mắt chị. Tôi muốn đứng nhìn theo chị, song hai chân tôi loạng choạng, dẫn tê dại. Tôi chống hai tay lên bệ cửa sổ. Máu tràn xuống bàn tay rồi nhỏ xuống áo, xuống quần tôi, xuống máy điều hòa rồi đổ xuống sàn. Tòa nhà xám kia thoát tan thành màn sương, dòng xe cộ hóa ra một dải nhòe nhoẹt. Tôi cần về giường... Tôi cần đi nằm. Màn hình theo dõi kia rồi. Tôi đổ lên đó, tay bấm cái nút đỏ.

* * *

Tôi nằm nghiêng trên giường. Anh Greg giữ mũi tôi bằng bàn tay mang găng.

“Không sao rồi.” Anh nói. “Em ổn rồi.”

Tôi gượng mỉm cười. Anh mỉm cười đáp lại rồi khẽ khàng buông mũi tôi ra và bấm nút dựng thẳng giường.

“Đây.” Anh đưa cho tôi tấm khăn rồi nhấc tay tôi lên mũi. “Giữ thế nhé.”

Đầu óc tôi bắt đầu tỉnh táo. Tôi nhìn quanh phòng.

“Em xin lỗi, làm bây hầy hết cả.”

Anh mỉm cười. “Có gì đâu, nhóc, cứ cúi đầu nhé.”

Anh đo mạch và nhiệt độ cho tôi trong khi chị y tá mà tôi không quen kiểm tra các màn hình. Chị bấm một nút – dậy lên tiếng động cơ âm ì, một làn hơi phả ra, và tôi thấy lạnh toát. Anh Greg quay lại.

“Để anh xem cho.” Anh nói.

Anh nhấc tay tôi khỏi mũi, lau máu trên mặt tôi rồi đưa cho tôi tấm khăn sạch để tôi tự làm.

“Tại em cố quá sức đấy.” Anh nói.

“Cố nói lắm quá ấy ạ?” Giọng tôi nghe thật buồn cười vì tôi đang phải bịt mũi.

Anh Greg mỉm cười và tôi cũng muốn cười, song sợ rằng nếu làm thế máu sẽ trào ra nữa.

“Ừ đấy.”

Tôi nhìn xuống mấy vết ố đỏ trên áo sơ mi, trên quần, trên giường, nhìn sang dải chảm tròn dẫn ngược về ô cửa sổ. Rồi cả vết đỏ trên mặt kính. Anh Greg lau trán cho tôi.

“Đã bảo đừng bận tâm về mấy vết bẩn mà, Joe. Nhưng *cái này* thì phải đeo trên cổ chứ đừng cất ở dưới giường, nhé.”

“Em xin lỗi.” Tôi nhận lại cái nút bấm kêu cứu. Chị y tá hỏi anh Greg xem liệu anh có lo liệu được không. Anh gật đầu.

Chị y tá mỉm cười với tôi rồi đi ra. Tôi ngã xuống một chút trong lúc anh Greg vào phòng tắm để lấy đồ ngủ cho tôi. Tôi thả tay ra khỏi mũi.

“Phải rồi, chuẩn đấy, nhóc.” Anh nói. “Xong xuôi thì thay sang bộ này nhé.” Anh đặt đồ ngủ xuống rồi quay vào phòng tắm. Tôi nghe tiếng nước chảy và mùi thuốc khử trùng. Anh Greg lại trở ra, cầm theo xô nước. Tôi lẳng chân qua cạnh giường và cởi áo sơ mi trong lúc anh lau vết máu trên cửa sổ.

“Có lẽ đêm nay em nên thư giãn đi, chỉ nghỉ ngơi thôi, đừng dùng máy vi tính.”

Tôi mặc áo ngủ rồi nhìn xuống trong lúc cài nút áo. Có một vết loang màu đỏ trên thân thể trắng nhợt của tôi, nơi máu vừa thấm qua. Dẫu vậy, tối nay tôi chẳng muốn tắm – tôi lử đừ lắm rồi. Anh Greg lắc đầu, anh biết tôi ghét tắm.

“Anh không thấy gì đâu.” Anh nói.

Tôi mỉm cười, cài nốt hai nút áo rồi thay quần trong lúc anh Greg lau sàn.

Xong xuôi, anh quay lại và kiểm tra tôi thêm lần nữa, rồi quan sát máy thêm vài giây trước khi hạ rèm cửa sổ và giảm sáng đèn.

“Muốn nghe tí nhạc không, nhóc?” Anh hỏi.

Tôi gật đầu, thế là anh đi về phía máy tính xách tay của tôi và mở Spotify⁽¹⁾, song tiếng nhạc bé quá nên tôi hầu như chẳng nghe thấy gì. Tôi nhờ anh tăng âm lên nhưng anh bảo tiếng thế đủ lớn rồi. Anh tiến ra cửa.

(1) Một dịch vụ nghe nhạc kĩ thuật số trực tuyến.

“Một tiếng nữa anh sẽ quay lại kiểm tra, có thể sẽ ngồi với em một tí.” Anh nói.

“Nếu thích thì anh ở lại luôn cũng được.”

Anh nhìn tôi như thể anh muốn lắm nhưng lại bị một bàn tay vô hình kéo ra ngoài.

“Một tiếng nữa nhé, nhóc,” anh nói, “nếu em vẫn thức.”

Tôi lần tay xuống giường để lấy điều khiển ti vi. Anh Greg lắc đầu rồi rời đi cho tôi thoải mái. Rồi điện thoại rung trên mặt bàn cạnh giường.

Joe, nhớ ☺ lên nhé. Ngày mai chị lại đến.

Tôi mỉm cười. Khi này chị bảo ngày kia mới đến.

Tôi bật ti vi, bấm lướt hàng loạt kênh trong chừng năm phút rồi tắt đi. Tôi nằm xuống và đăm đăm nhìn lên trần. Tiếng gió rít quyện trong tiếng nhạc và tiếng bước chân, tiếng thì thầm khi người ta đi lại ngoài hành lang trong khi đèn màn hình theo dõi nháy sáng như bóng máy bay trong đêm. Tôi tự hỏi giờ này chị Beth đang làm gì và ở cùng ai. Tôi ước sao chị ở đây bên tôi, nhưng hơn hết, tôi ước mình được ở cùng với chị trong căn hộ của chị. Chúng tôi sẽ ăn khoai tây chiên, uống Coca và xem phim siêu anh hùng trên ti vi. Nhưng tôi không thể đi tới đó, tôi thậm chí không được phép bước xuống phố, vì chỉ cần bước ra khỏi căn phòng này là tôi đã có thể mắc phải bất cứ chứng bệnh nào và đi đời.

HAI

11 tuổi 2 tháng 22 ngày

Anh Greg đứng bên màn hình theo dõi khi tôi thức dậy vào sáng hôm sau.

Nhịp tim: 79

Nhiệt độ cơ thể: 37,3°C

Nhiệt độ phòng: 18°C

Độ ẩm: 7%

Mức tinh khiết không khí: 98,0%

“Này, nhóc.” Anh lên tiếng. “Làm cho xong nào.” Anh cúi xuống và cuộn dải băng đo huyết áp quanh bắp tay tôi. “Được chứ?”

Tôi gật đầu. Anh bấm nút và dải băng phồng lên như bóng bay. Cánh tay tôi nhói buốt như thể cũng đang bị thổi căng.

Anh Greg đọc thông số. “130/85.” Anh nói.